

[Madsen-Mygdal.]

lagt for Rigsdagen, er omfattet med overordentlig ringe Opmærksomhed ude i Befolkningen, fordi det slet ikke berører det, der optager alle Sind og Tanker, nemlig den erhvervsøkonomiske Situation, Erhvervs-krisen. Naar det er det, der optager Tan-kerne, vil ogsaa Regeringens Bebudelse af, hvad der kan tænkes at ske om to eller tre Aar, hvis blot Befolkningen taalmodigt vil vente, være ganske uden Interesse.

Ja, nu kan Regeringen godt sende Rigsdagen hjem — det kan jo i og for sig være meget fornuftigt, naar den ikke ved, hvad den skal bruge Rigsdagen til —, men saa mørkt og alvorligt som Situationen i Øjeblikket tegner sig, maa jeg advare Statsministeren mod at tro, at Skaaltaler og gode Ønsker fortsat kan klare det hele. I Løbet af et enkelt Aar vil Nationens samlede Indtægt blive formindsket i et Omfang, som vi ikke tidligere har set Side-stykke til her i Landet. Det rammer i første Linie alle vore eksporterende Er-hverv. Det rammer Landbruget, hvor Smørprisen, der er bestemmende for en af vort Folks Hovedindtægtskilder, i Dag er nede paa et Niveau, som vi skal helt til-bage til 1914 for at finde Sidestykke til, og noget lignende gælder Flæskepris, Sukker-pris, Kornpris o. s. v. Det rammer Skibs-fart, Fiskeri og vor Eksportindustri, men det rammer efterhaanden ogsaa alle andre Erhverv gennem den Lammelse af Pro-duktion og Omsætning, som den vold-somme Formindskelse af Købeevnen uvæ-gerligt maa medføre.

Jeg har ved en tidligere Lejlighed her i Tinget gjort Rede for mit Partis Opfattelse af den økonomiske Situation, som vi nu befinder os i, og der er ingen Grund for mig til her i Dag at lægge Beslag paa Tingets Opmærksomhed ved Gentagelser i saa Henseende, saa meget mindre som Regeringen ikke vil anerkende disse An-skuelser Rigtighed. Jeg ønsker her kun at sige, at efter vor Opfattelse er Redning alene at søge i en planmæssig økonomisk Tilpasningspolitik, der bringer Befolknin-gens Udgifter ned i Niveau med de Ind-tægter, som den faktisk er i Stand til at opnaa. Men en saadan Tilpasning lader sig ikke tilvejebringe uden gennem om-fattende og dybtgaaende Foranstaltninger, hvorved der dels opnaas en virkelig be-tydende Nedsættelse af alle de offentlige Udgiftstal, dels en Billiggørelse af vore hjemlige Produktions- og Handelsomkost-ninger. Denne Tilpasning, som jeg tror ingen skulde smile ad, er det, der ude i

Befolkningen i Øjeblikket overskygger alt andet, og overfor hvilken alt det, der har været drøftet her i denne Samling i Vinter, i Virkeligheden er ret ligegyldigt. Denne Tilpasning kommer vi ikke udenom. Vi kan ikke vedblive at diskutere os fra den og stemme os fra den. Vi kan udskyde og forhale den til ubodelig Skade for os selv, og det er beklageligvis det, der synes at være den eneste ledende Tanke i Rege-ringens Politik. Men det er klart, at saa længe Regeringen og Folketingets Flertal benægter Nødvendigheden af denne Til-pasning og snarere tilstræber en Udvik-ling i modsat Retning, saa længe vil de Foranstaltninger, der kræves, ikke kunne gennemføres. Med denne fuldstændige Pas-sivitet, som Regeringen udviser, er der desværre kun ringe Tvivl om, at vi med raske Skridt bevæger os hen mod en al-mindelig Erhvervs-krise, der vil medføre store Ulykker for hele Befolkningen. Men Ansvar for, at dette sker, Ansvar for, at der ikke træffes Foranstaltninger der-imod — og det kan blive baade et stort og et tungt Ansvar —, hviler helt og fuldt paa Regeringen og paa de Partier, der bærer denne Regering oppe.

Christmas Møller: Der er ingen Tvivl om — det kunde man ogsaa høre paa den Tale, som det ærede Medlem Hr. Hans Niel-sen holdt —, at nu nærmer sig med stærke Skridt den Tid, som Regeringen har set hen til med saa stor Længsel. Vel er det en de-mokratisk Regering, vi har, vel nærer den stor Kærlighed til Rigsdagen, mere til Fol-кетинget end til Landstinget, men der er dog Grænser for denne Kærlighed, og selv om mangt og meget kunde tyde paa, hvad jeg senere skal komme til, at Forholdene kan forme sig paa en saadan Maade i vort Land i de kommende Maaned, at der var god Grund for Regeringen til at have Rigsdagen at forhandle med, saa gaar det jo denne de-mokratiske Regering, som det gaar en hvil-ken som helst Regering i et demokratisk styret Land, at den hellere ser Rigsdagens Hæl end dens Taa, og Regeringen ser med Længsel hen imod — er det Lørdag i denne Uge, eller hvornaar er det? —, at den kan blive færdig med det, den mener er det nød-vendige Arbejde. Vi ved ganske vist ikke endnu, hvorledes det gaar med vigtige Spørgsmaal. Et og andet kunde tyde paa, at med Hensyn til Huslejeloven er Forhol-dene i Orden, men hvorledes det gaar med en meget vigtig og afgørende Sag som For-slag til Lov om Prisaftaler, ved vi intet som helst om i Øjeblikket. Alligevel er det saa-